

Στην άκρη της Αυτοκρατορίας

Chuang τεύχος 2 – Editorial¹

Το παλάτι που χωρίζει στα δύο τον Ουρανό

Πυκνή, γκρίζα αιθαλομίχλη περνάει μέσα από έναν υψωνόμενο λαβύρινθο από πανομοιότυπες πολυκατοικίες, με έναν μισοζώντανο ωκεανό να αποτραβιέται από κάτω: άνθρωποι σκυμμένοι πάνω από καρότσια και σκούτερ, πρόσωπα καλυμμένα από σκοτεινές χειρουργικές μάσκες, συχνά κάτι λίγο περισσότερο από σιλουέτες που φωτίζονται από τον μουντό από την ομίχλη παλμό λαμπερών διαφημίσεων σε γιγάντιες σαν τοίχους οθόνες. Η αιθαλομίχλη είναι σαν ένα δέρμα τσιμέντου συγχωνευμένου μέσα από την εικόνα, σπασμένη εδώ κι εκεί από πρόσωπα με μάσκες ή το φευγαλέο μπλε γκλίτερ των κινητών που κρατιούνται ψηλά στον αέρα σαν εύθραυστοι φακοί. Αυτή η εικόνα - ή κάτι εξίσου γιγαντιαίων διαστάσεων και βάνουσο - είναι το φασματικό σχήμα που η Κίνα παίρνει σήμερα στη φαντασία του κοινού. Είναι οικεία επειδή αναδύεται σχεδόν αυτόματα μόλις αναφερθεί, με τον ίδιο τρόπο που οι τυλιγμένοι στην ομίχλη καρστικοί² λόφοι και τα ήρεμα κανάλια του πίνακα *shan shui*³ μπορεί να έχουν αναδυθεί στο μυαλό προηγούμενων γενιών. Κι όμως, παρ' όλα αυτά, μοιάζει κάπως δυσοίωνη, σαν να υπάρχει ένας τερατώδης, μετά δυσκολίας ορατός, γίγαντας που κρύβεται κάπου μέσα σ' αυτό το αποπνικτικό νέφος, ελλοχεύοντας πάνω από τη μάζα των ανώνυμων ζώων που ανακατεύονται από κάτω.

Η πνιγμένη στο νέφος πόλη είναι το ένα μισό ενός ζευγαριού, το ταίρι του είναι οι απαστράπτουσες γραμμές των κτιρίων της πόλης που συμβολίζουν το “Κινέζικο Θαύμα”. Από κοινού ορίζουν όχι μόνο έναν συγκεκριμένο εθνικό χαρακτήρα αλλά μια πλανητική κρίση και τα πολλά φαντάσματα που επιστρέφουν για να στοιχειώσουν τον κόσμο σε μια εποχή άνευ προηγούμενου πολυτέλειας και απίστευτης κατάρρευσης. Παρ' όλα αυτά, κατά κάποιο τρόπο, η εικόνα είναι επίσης συνεπής με κλασικά θέματα. Στη διάρκεια της με βουδιστικές κλίσεις Δυναστείας *Tang*, θεωρούμενης επίσης ως του χρυσού αιώνα της κινέζικης ποίησης, υπήρχε ένα παρόμοιο ζευγάρι που συμβόλιζε τόσο την τεράστια ισχύ της δυναστείας όσο και την κρίση που οικοδομούνταν στην καρδιά της. Όμως, αντί της μαύρης αιθαλομίχλης και των γυαλιστερών πόλεων, οι ποιητές απεικόνιζαν μια πολιτισμική μάχη ανάμεσα στην “κόκκινη σκόνη” (*hongchen*, 红尘) και τα ψυχρά, ειδυλλιακά βουνά, χρωματισμένα μπλε ή πράσινα. Τα αστικά, θνητά και βαρβαρικά σημειώνονταν με κόκκινα και κίτρινα, σε εικόνες που έφερναν στον νου ταυτόχρονα τη σκόνη που σηκωνόταν από την κυκλοφορία στους χωρίς λιθόστρωτο δρόμους στις σφύζουσες από κόσμο πόλεις και τις στροβιλιζόμενες αμμοθύελλες των ερημικών συνόρων, αξιοσημείωτα γνωρίσματα και τα δυο μιας δυναστείας που είδε μια χωρίς προηγούμενο αστικοποίηση (η οποία δημιούργησε μερικές από τις μεγαλύτερες πόλεις της εποχής εκείνης) και ραγδαία αυτοκρατορική επέκταση προς τα δυτικά κατά μήκος των δρόμων του μεταξιού που διέσχιζαν την έρημο της Κεντρικής Ασίας. Την ίδια στιγμή, το εύρος του όρου *hongchen* διευρύνθηκε. Μπορούσε να χρησιμοποιηθεί για να περιγράψει μικρές, φευγαλέες στιγμές λαγνείας ή την επέκταση της αυτοκρατορικής πολυτέλειας στο απόγειο της δυναστείας. Στην μέγιστη επέκτασή της, οι λέξεις απέκτησαν ένα κοσμολογικό χαρακτήρα, συμβολίζοντας τον εφήμερο κόσμο των θνητών.

Η αντίθετη σ' αυτήν εικόνα, ήταν μια εικόνα μακρινών ψυχρών βουνών και οι ερημίτες αξιωματούχοι που τα κατοικούσαν. Αυτά ήταν, άλλωστε, ποιήματα συχνά γραμμένα από εύπορους “ερημίτες” που δεν ήταν πραγματικά ερημίτες, ζώντας σε μια “ερημιά” που με πολύ δυσκολία ήταν ερημιά, ενώ η ίδια η ποίηση ήταν μια αναψυχή της άρχουσας τάξης και ένας τρόπος

¹ Στμ. Μεταφρασμένο από εδώ: <http://chuangcn.org/journal/two/editorial>.

² Στμ. Ο όρος *καρστικός* (που προέρχεται από τη γερμανική *karst* που με τη σειρά της προέρχεται από το όνομα της περιοχής *Kras* στη Σλοβενία) χρησιμοποιείται στη γεωλογία και αναφέρεται στη διάβρωση και αποσάθρωση πετρωμάτων από το νερό. Για παράδειγμα, καρστικοί σχηματισμοί είναι τα σπήλαια με σταλακτίτες και σταλαγμίτες.

³ Στμ. *Shan shui* (κυριολεκτικά: “βουνό-νερό”) αναφέρεται σε ένα στυλ παραδοσιακής κινεζικής ζωγραφικής που περιλαμβάνει ένα σκηνικό ή φυσικό τοπίο με τη χρήση βούρτσας και μελάνης αντί των μέσων πιο συμβατικών πινάκων. Βουνά, ποτάμια και συχνά καταρράκτες κυριαρχούν σ' αυτή την μορφή τέχνης η οποία επηρέασε και το ομώνυμο είδος ποίησης *Shanshui*, ή “ποίησης τοπίου”.

εξασφάλισης αυτοκρατορικής αναγνώρισης⁴. Η επίκληση αγροτικών καλυβιών κρυμμένων στα πυκνά ορεινά πευκοδάση ήταν ένας τρόπος να δωθεί έμφαση στην καθαρή ματιά και την ηθική αγνότητα των ίδιων των ποιητών – ουσιώδη χαρακτηριστικά για επίδοξους συμβούλους. Παρόμοια, μπορούμε να φανταστούμε τους δημοσιογράφους του σήμερα κουρνιαγμένους σε κάποιο γραφείο στον απαστράπτοντα ορίζοντα της Σανγκάης, γράφοντας την πιο πρόσφατη ιστορία για το πόσο αχανής είναι η αιθαλομίχλη που μπορεί να φτάσει στον ωκεανό και να αγγίξει τις όχθες της Βόρειας Αμερικής. Όμως, η ίδια η πόλωση τέτοιων αντιδιαμετρικών ζευγών συχνά συσκοτίζει την αλήθεια που βρίσκεται πέρα από τις δύο διαστάσεις τους.

Μόνο οι πιο επιδέξιοι ποιητές μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν αυτούς τους πόλους για να “τριγωνοποιήσουν” αυτόν τον κόσμο πέρα από το καθαρά συμβολικό – και συχνά μόνο αφότου η τεράστια τραγωδία είχε αρχίσει ήδη να ξεσπά. Ο Du Mu⁵ (杜牧), που γεννήθηκε στον τελευταίο αιώνα της παρακμής της δυναστείας των Tang, προσφέρει ένα ζοφερό παράδειγμα. Ολόκληρη η ζωή του ήταν στη διάρκεια μιας αυτοκρατορίας που είχε πληγεί τρομερά από μια εξέγερση του An Lushan, αλλά δεν έχει ακόμα περάσει στην τελική κατάρρευση. Αντίθετα, ο αιώνας εκείνος ήταν ένας αιώνας αργής, επίμονης κρίσης – ένας κόσμος που είχε ήδη τελειώσει, στην οποία καθένας έμοιαζε να ξέρει ότι τα πράγματα είχαν τελειώσει και ότι η δόξα της αυτοκρατορίας δεν θα μπορούσε να ανακτηθεί, αλλά ήταν ανίκανος να φανταστεί οποιονδήποτε άλλο κόσμο που θα μπορούσε να έρθει. Αντίθετα, ολόκληρη η κουλτούρα ήταν μια κουλτούρα που είχε τα μάτια της στραμμένα πίσω, απολαμβάνοντας μια πολυτέλεια που ακόμα και τότε σάπιζε αργά, κινούμενη προς τα μπρος μόνο από την αδράνεια του *imperium* που συμβιβάζεται με τον θάνατό του. Το ποίημα “*Passing by Huaqing Palace*” του Du Mu συλλαμβάνει το αίσθημα με μια τριάδα μουσικών τετράστιχων⁶:

I

Από το Chang’an⁷ κοιτώντας πίσω προς τα κεντημένα στενά της πόλης
οι πολλές πύλες στη βουνοκορφή ανοίγουν μία-μία
Ένας καβαλλάρης σηκώνει κόκκινη σκόνη και η παλλακίδα χαμογελά
Κανένας άλλος δεν ξέρει ότι έρχεται για να της φέρει λίτσι⁸

II

Στο Xinfeng⁹, κίτρινη σκόνη σηκώνεται μέσα από τα πράσινα δέντρα
Αρκετοί καβαλλάρηδες έχουν γυρίσει από την αναζήτησή τους στο Yuyang
Το τραγούδι “Φορεσιά από ουράνια τόξα και φτερά” ακούγεται σε χίλες κορυφές
Μέχρι που τα πόδια που χορεύουν κάνουν κομμάτια την κεντρική πεδιάδα

III

Η μουσική και το τραγούδι έχουν αφήσει κάθε έθνος μεθυσμένο με ειρήνη

4 Για περισσότερα σχετικά με την ακριβή φύση της ερημιτικής παράδοσης στην κινεζική λογοτεχνία, δείτε την Εισαγωγή στο άρθρο μας *Red Dust*, που περιλαμβάνεται στο παρόν τεύχος.

5 Στμ. *Du Mu*, κορυφαίος Κινέζος ποιητής στα τέλη της δυναστείας Tang. Είναι περισσότερο γνωστός για τα λυρικά και ρομαντικά τετράστιχά του.

6 Δεν έχουμε υπόψιν μια συνεπή, ποιοτική μετάφραση αυτού του ποιήματος στα Αγγλικά. Ως εκ τούτου η μετάφραση που ακολουθεί [στμ. Στα Αγγλικά] είναι δική μας (αν και πρέπει να σημειωθεί ότι δεν είμαστε επαγγελματίες στη μετάφραση αρχαίας κινεζικής ποίησης). Θα πρέπει να ληφθεί ως ένα τυχαίο κολλάζ από άμεσες μεταφράσεις και υπάρχοντα αποσπάσματα και δεν είναι σχεδιασμένη ως μια προσπάθεια να συλληφθούν οι αρχικές (μη μεταφράσιμες, πιστεύουμε) λυρικές ποιότητες των τετράστιχων, αλλά αντίθετα ως μια προσπάθεια να δωθεί έμφαση στον γλυκόπικρο τόνο που υποτείνει το νόημα του κομματιού.

7 Στμ. *Chang’an*: αρχαία πρωτεύουσα περισσότερων από δέκα δυναστειών στην κινεζική ιστορία, γνωστή σήμερα ως *Xi’an*. Το όνομα *Chang’an* σημαίνει “Αιώνια Ειρήνη” στα κλασικά κινεζικά καθώς χρησιμοποιούνταν επανηλειμμένα από νέους Κινέζους ηγεμόνες. Μετονομάστηκε προσωρινά σε “Σταθερή Ειρήνη” στη διάρκεια της σύντομης δυναστείας Xín. Στην εποχή της δυναστείας των Μινγκ, μια καινούρια οχυρωμένη πόλη με το όνομα *Xi’an*, που σημαίνει “Δυτική Ειρήνη”, χτίστηκε στη θέση της παλιάς πόλης, όνομα το οποίο διατηρεί μέχρι σήμερα.

8 Στμ. Στα αγγλικά: *lychee*, τροπικό δέντρο που φυτρώνει στις επαρχίες *Guangdong* και *Fujian* της νοτιοανατολικής Κίνας.

9 Στμ. Πόλη της σημερινής Ταϊβάν.

Το παλάτι που ορθώνεται σκίζει στα δυο το φως του φεγγαριού
Ο Lushan χορεύει σε έναν παράτολμο ρυθμό που χτυπάει ανάμεσα στα σύννεφα
Ο άνεμος φτάνει κάτω στις διαδοχικές κορυφές μεταφέροντας τον ήχο του γέλιου

Κάθε τετράστιχο απαιτεί μια μικρή μετάφραση στο συγκεκριμένο. Συνολικά το ποίημα κοιτάζει πίσω στη δυναστεία στην αυγή της εξέγερσης, υπό την βασιλεία του Αυτοκράτορα Xuanzong. Επρόκειτο για μια αυτοκρατορία στο απόγειο της παρακμής της, που απολάμβανε μια πολιτισμική αναγέννηση, καθοδηγούμενη από μια ακμάζουσα μητρόπολη, με ένα σφύζον εμπόριο σε μια αχανή γεωγραφική έκταση. Παρά την οικιστική κρίση, η κοινωνία αποκοιμιζόταν στη γαλήνη. Ο Du Mu ξεκινά με ένα σύμβολο αυτοκρατορικής παρακμής: η ευνοούμενη παλλακίδα του αυτοκράτορα Xuanzong, η Yang Yuhuan, είχε λιγούρα για λίτσι, που δεν μπορούσε να ευδοκιμήσει στον άνυδρο Βορρά. Έτσι, ο Xuanzong κινητοποίησε πολύ κόσμο για να δημιουργήσει ένα δίκτυο με τους πιο γρήγορους καβαλλάρηδες για να μαζέψουν λίτσι από τον μακρινό νότο και να το μεταφέρουν στην Chang'an, την αυτοκρατορική πρωτεύουσα, πριν τα φρούτα καταστραφούν. Η ίδια η πόλη χαρακτηρίζεται ως στοιβαγμένη¹⁰ (堆) και διακοσμημένη (绣), αλλά η κόκκινη σκόνη που σηκώθηκε από τους καβαλλάρηδες παίρνει έναν δυσοίωνα χαρακτήρα, σηματοδοτώντας κάτι πέρα από το απλό πολύβουο της μητρόπολης στο αποκορύφωμα της δόξας της.

Το επόμενο τετράστιχο δίνει έμφαση σ' αυτή την υποψία, καθώς ένα άλλο ζευγάρι καβαλλάρηδων περιγράφεται να σηκώνει σκόνη επιστρέφοντας από το Yuyang, την επικράτεια του An Lushan¹¹ και την τοποθεσία που σύντομα θα ήταν το επίκεντρο της εξέγερσης. Αυτοί οι καβαλλάρηδες είναι, στην πραγματικότητα, οι αυτοκρατορικοί αξιωματούχοι που στάλθηκαν από τον Xuanzong για να ελέγξουν την αφοσίωση του An Lushan. Δωροδοκημένοι από τον An, οι αξιωματούχοι γύρισαν με διαβεβαιώσεις ότι όλα ήταν ήρεμα. Έτσι ο Du Mu συνταιριάζει την επιστροφή των απεσταλμένων με το τραγούδι ενός δημοφιλούς τραγουδιού, πολύ γνωστού για τον ουράνιο ήχο του στους κόλπους της υψηλής κοινωνίας. Εν τω μεταξύ, το τραγούδι συνοδεύεται από μια εικόνα χορού, αλλά τώρα ακόμα πιο καθαρά δυσοίωνου: είναι ένας χορός που τραντάζει (破) την κεντρική πεδιάδα – σύμβολο της ίδιας της δυναστείας και, κυρίως, τοποθεσία των πιο βίαιων μαχών της εξέγερσης. Η καταστροφή, όμως, παραλείπεται. Το τελευταίο τετράστιχο κάνει ένα άλμα προς τα μπρος, σε μια γλυκόπικρη σειρά εικόνων, αναγνωρίσιμων μόνο από εκείνους που έχουν επιβιώσει από την καταστροφή: μια ψεύτικη ειρήνη έχει εμπεδωθεί καθώς ο An Lushan χορεύει για τον αυτοκράτορα. Ο χώρος του ποιήματος προσδιορίζεται τώρα από έντονη ανισότητα, το φεγγάρι χωρίζεται στα δύο από το παλάτι, το γέλιο της επιλήσμονος άρχουσας τάξης κατεβαίνει από τις κορυφές και τα ξύλινα τείχη της πόλης στον αναγνώστη – αντηχώντας μπροστά στον χρόνο στον ίδιο τον Du Mu, που ζει στα συντρίμμια αυτού του κόσμου που έχει τελειώσει.

Το ποίημα, συνεπώς, ξεπερνά το παραδοσιακό ζευγάρωμα της κόκκινης σκόνης και των μεγαλόπρεπων, στολισμένων από τα σύννεφα βουνών, τόσο συνηθισμένου στην χρυσή εποχή πριν από την εξέγερση. Αντίθετα, ο Du Mu χρησιμοποιεί αυτές τις έντονες αντιθέσεις για να εντοπίσει¹² την καταστροφή που ελλοχεύει πίσω από την σκόνη και τα σύννεφα – έστω κι αν το πραγματικό εύρος της [της καταστροφής] είναι τόσο ασύλληπτο από την δική του θέση (σε μια δυναστεία που έχει καταρρεύσει αλλά δεν έχει ακόμα τελειώσει) και μπορεί να επικοινωνηθεί μόνο μέσω της παράλειψης. Κάτι από αυτήν παραμένει στον σύγχρονο πολλαπλασιασμό της

10 Στμ. Στο αγγλικό κείμενο: *heaping*.

11 Στμ. *An Lushan*, Κινέζος στρατηγός της εποχής της δυναστείας Τανγκ γνωστός κυρίως ως υποκινητής της ομώνυμης εξέγερσης. Με καταγωγή από την Σογδιανή και την φυλή των *Göktürk*, αναρριχήθηκε στην στρατιωτική προβολή υπερασπιζόμενος τα νοτιοανατολικά σύνορα της δυναστείας Tang από τους *Khitans* και άλλες απειλές. Προσκλήθηκε αρκετές φορές στην *Chang'an*, την πρωτεύουσα της δυναστείας, και κατάφερε να αποκτήσει την εύνοια του καγκελάρη *Li Linfu* και του Αυτοκράτορα *Xuanzong*. Αυτό του επέτρεψε να συγκεντρώσει σημαντική στρατιωτική ισχύ στην νοτιοανατολική Κίνα. Μετά τον θάνατο του *Li Linfu*, η αντιπαλότητά του με τον στρατηγό *Geshu Han* και τον καγκελάρη *Yang Guozhong* δημιούργησε στρατιωτικές εντάσεις μέσα στην αυτοκρατορία. Το 755, ο An Lushan, μετά από 8 με 9 χρόνια προετοιμασίας ξεκίνησε την ομώνυμη εξέγερση, ανακηρύσσοντας τον εαυτό του σε ηγεμόνα μιας νέας δυναστείας των *Yan*.

12 Στμ. Στο αγγλικό κείμενο: *triangulate*, αποδίδουμε τον όρο ως *εντοπισμό* με βάση την τεχνική σημασία του ως διαδικασίας εντοπισμού μιας τοποθεσίας μέσω του σχηματισμού τριγώνων προς αυτήν από γνωστά σημεία.

αιθαλομίχλης και του ορίζοντα της πόλης. Ο εναλλάξ εκστατικός και αποκαλυπτικός τόνος τέτοιων εικόνων καμουφλάρει την πραγματικότητα κάτω από μια υπεραπλουστευμένη πολικότητα, ακόμα κι όταν αυτή η πολικότητα μοιάζει να σηματοδοτεί την κρίση και την ανισότητα της δικής μας εποχής. Από τη μια πλευρά, αυτές οι εικόνες λειτουργούν σαν ένα οριενταλιστικό φάντασμα, παρόμοιο με το κυβερνοπάνκ Τόκυο των προηγούμενων δεκαετιών αλλά επαναεικονιζόμενο, τώρα, στο πλαίσιο μιας αποκαλυπτικής κλιματικής αλλαγής. Από την άλλη, η σταθερή αναπαραγωγή σχεδόν ταυτόσημων εικόνων καλύπτει τον κόσμο που στην πραγματικότητα τελειώνει με ένα θέαμα του ίδιου του χαμού του – όχι μόνο είναι πιο εύκολο να φανταστεί κανείς το τέλος του κόσμου από το τέλος του καπιταλισμού, αλλά η ατέλειωτη πλημμύρα αποκαλυπτικών φαντασιών συχνά συσκοτίζει τους βαθιά πεζούς μηχανισμούς της παρακμής. Και, όπως το ποίημα του Du Mu, η εικόνα περιέχει ένα περίεργο είδος άπειρης παλινδρόμησης. Η σκόνη που σηκώνεται από τους καβαλλάρηδες και τα σύννεφα που περιπλέκουν τη φιγούρα του An Lushan που χορεύει είναι, αμφότερα, με τον δικό τους τρόπο το καθένα, το φάντασμα της επερχόμενης εξέγερσης. Παρόμοια, ο τερατώδης γίγαντας που κρύβεται από την αιθαλομίχλη είναι, στην πραγματικότητα, η ίδια η αιθαλομίχλη: ένα αδιάστατο, συγκεκριμένο κενό, που καταναλώνει ακόμα και την εικόνα και, συνεπώς, κρύβει την πραγματικότητα στην πρώτη ματιά.

Το Φασματικό και το Υλικό

Προσφέρουμε μια απλή υπόθεση: ότι η ίδια η πολικότητα της σύγχρονης Κίνας μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να εντοπίσουμε, όσο μακριά κι αν είναι, ένα μονοπάτι που οδηγεί σε έναν κόσμο πέρα από τη μαύρη αιθαλομίχλη, την κόκκινη σκόνη και το κρύο, τις απαστράπτουσες πόλεις αυτού εδώ του κόσμου. Αυτό συμβαίνει γιατί η Κίνα, και τα πολλά ερωτήματα που θέτει, παίζουν έναν αντιφατικό ρόλο τόσο για την κυρίαρχη ιδεολογία του “δεν υπάρχει εναλλακτική”-καπιταλισμού όσο και για τις προοπτικές μιας κομμουνιστικής αντίθεσης στον κόσμο όπως υπάρχει αυτή τη στιγμή. Προς το παρόν, όλες οι προσπάθειες να εστιάσουμε στο “Κινεζικό Ζήτημα” τείνουν σε ένα είδος μη τελεσίδικης ομίχλης. Ούτε οι αυτεπάγγελτοι μαρξιστές ούτε οι σχολιαστές του συρμού μοιάζουν ικανοί να καταλήξουν σε οποιαδήποτε ανάλυση ούτε για το τι είναι ακριβώς η Κίνα. Το αποτέλεσμα είναι ένας ατέρμονος πολλαπλασιασμός συχνά χιουμοριστικών οξύμωρων και αντιστροφής ρόλων. Η *Wall Street Journal* διαλέγει τα θεωρητικά απομεινάρια των Μπουχάριν, Λένιν και CLR James¹³, ανακηρύσσοντας την κινεζική οικονομία μια ποικιλία “κρατικού καπιταλισμού”¹⁴. Στο μεταξύ, ακόμα και μαρξιστές με, κατά τα άλλα, διαίσθηση, αποδέχονται στα γρήγορα είτε το θετικό αφήγημα του κινεζικού κράτους για την ίδια την “win-win” ηγεμονική του επέκταση είτε την δεινή εικόνα που ζωγραφίζουν τα γεράκια των ΗΠΑ, τα οποία οραματίζονται την ανάδυση ενός νέου Ψυχρού Πολέμου¹⁵. Τέτοιες αναλύσεις αντιστρέφονται και αναδιπλώνονται μεταξύ τους τάχιστα μέχρι να αναχθούν σε αδιευκρίνιστα σχήματα κρυμμένα στον καπνό των κοινοτοπιών και των καλά διαλεγμένων επενδυτικών αριθμών.

Όμως, αυτό δημιουργεί επίσης ένα είδος αναλυτικού ανοίγματος: το κινεζικό ζήτημα, αν προσεγγιστεί έξω από τα όρια της ιδεολογίας ή της ορθοδοξίας, με μια αυστηρά μαρξιστική μέθοδο που επιδιώκει να καταλάβει τους βασικούς νόμους κίνησης του κόσμου όπως αυτός υπάρχει, προσφέρει ένα χωρίς προηγούμενο παράθυρο στο μέλλον αυτού του κόσμου, τον οποίο ονομάζουμε **υλική κοινότητα του κεφαλαίου**¹⁶. Στο κεντρικό άρθρο του παρόντος τεύχους, η

13 Στμ. Cyril Lionel Robert James, γνωστός και με το συγγραφικό όνομα J. R. Johnson: ιστορικός, δημοσιογράφος, σοσιαλιστής από το Τρινιδάντ, το έργο του οποίου έχει ασκήσει μεγάλη επίδραση στο θεωρητικό, κοινωνικό και ιστοριογραφικό πλαίσιο. Θεωρείται μια πρωτοπόρα και με επιρροή φωνή στη μετα-αποικιοκρατική βιβλιογραφία. Ακάματος πολιτικός ακτιβιστής, ο James είναι ο συγγραφέας του έργου *Παγκόσμια Επανάσταση* (1937) που εξιστορεί την ιστορία της Κομμουνιστικής Διεθνούς και προκάλεσε σημαντικές αντιπαραθέσεις στους τροτσκιστικούς κύκλους. Το 1938 έγραψε τα έργα *Haitian Revolution* και *Οι Μαύροι Ιακωβίνοι*. Δείτε σχετικά και το: “Μαύροι ξεβράκωτοι και φιλόδοξα ανδρείκελα” στο ιστολόγιό μας: <https://inmediasres.espivblogs.net/blacksansculotes>.

14 Stanley Lubman, “China’s State Capitalism: the Real World Implications,” *The Wall Street Journal*, 1η Μαρτίου 2012, <https://blogs.wsj.com/chinarealtime/2012/03/01/chinas-state-capitalism-the-real-world-implications>.

15 Έχουμε απαντήσει σε έναν αριθμό τέτοιων παρανοήσεων σ’ αυτό το τεύχος του περιοδικού, καθώς και άλλου στο ιστολόγιό μας. Ένα τέτοιο παράδειγμα είναι το άρθρο μας “Scenarios of the Coming Crisis”, 22 Ιουνίου 2016, διαθέσιμο στο: <http://chuangcn.org/2016/06/scenarios-of-the-coming-crisis>.

16 Ο όρος “υλική κοινότητα του κεφαλαίου” χρησιμοποιήθηκε πθο συστηματικά από τον Jacques Camatte, εκδότη του περιοδικού των αριστερών κομμουνιστών *Invariance*. Αρχικά μέλος του *International Communist Party* και ακόλουθος του Amadeo Bordiga, ηγέτη του Ιταλικού Κομμουνιστι-

“κόκκινη σκόνη” αλλάζει χρήση από την κλασική της προέλευση για να περιγράψει αυτή την υλική κοινότητα, μια ταιριαστή περιγραφή για τον τρόπο παραγωγής στο οποίο οτιδήποτε στέρεο λιώνει σε αέρα. Αλλά αυτό που λιώνει σε αέρα δεν εξαφανίζεται πραγματικά· αντίθετα, συσσωρεύεται στην κρίση, σε σκουριασμένες ζώνες¹⁷ μουμιοποιημένης εργασίας, σε αναβράζουσες ταραχές και ανατραπέντα καθεστώτα. Η δυσοίνωνη αιθαλομίχλη που εγκλείει αυτές τις πόλεις είναι, λοιπόν, ένα είδος ζωντανής απεικόνισης της ίδιας της μετάβασης, σαν να πρόκειται για την ίδια τη φασματική μορφή του κεφαλαίου που ανοίγει λεηλατώντας τον δρόμο του στην επιφάνεια μιας κούφιας γης. Αν τα επίπεδα του νέφους στο Πεκίνο μειώνονται επιτέλους, αυτό απλά σημαίνει ότι αυτή η χωρίς σχήμα τερατωδία έχει κατέβει αλλού: τώρα στο Ανόι, τώρα στην Ντάκα, τώρα στο Ντας ες Σαλάμ και το Λάγκος. Η εικόνα της πνιγμένης από το νέφος πόλης, λοιπόν, σηματοδοτεί την επέκταση της υλικής κοινότητας και συμβολίζει τον τρόπο που αυτή η επέκταση, και οι σχέσεις παραγωγής που την κινούν, συσκοτίζονται από τις πραγματικές αφαιρέσεις που οι ίδιες γεννούν¹⁸.

Το βασικό, καθοριστικό γνώρισμα της υπαγωγής στην υλική κοινότητα του κεφαλαίου είναι η καθυπόταξη της παραγωγής και όλων των συνακόλουθων χαρακτηριστικών της ζωής στις πρωταρχικές απαιτήσεις τέτοιων πραγματικών αφαιρέσεων. Μεταξύ των πιο σημαντικών από αυτές είναι η ανάγκη της αξίας να συσσωρεύεται συνεχώς, εννοιολογικά αποδιδόμενη ως η “κοινή λογική” ότι η οικονομική ανάπτυξη πρέπει να αυξάνεται διαρκώς και ότι οποιαδήποτε παύση ή πτώση στους ρυθμούς ανάπτυξης θα προκαλέσει μια οικονομική και κοινωνική κρίση μαζικών διαστάσεων. Αυτή δεν είναι απλά μια πεποίθηση που έχει ο κόσμος, ούτε είναι μια δυναμική που κινείται από την “απληστία” των καταναλωτών ή των καπιταλιστών. Είναι μια πραγματική αφαίρεση επειδή ένας ολόκληρος αστερισμός υλικών δυνάμεων παράγει πραγματικά αποτελέσματα σύμφωνα με αυτή τη λογική της, άσχετα από τα συστήματα πεποιθήσεων ή την ηθική αγνότητα των ανθρώπων που στελεχώνουν τέτοια συστήματα. Η υλική κοινότητα του κεφαλαίου είναι μια “υλική” κοινότητα ακριβώς εξαιτίας αυτής της αντιστροφής μεταξύ υποκειμένου και αντικειμένου. Δεν είναι η ανθρώπινη κοινότητα αλλά, αντίθετα, μια κοινότητα στην οποία η λογική μηχανής του κεφαλαίου έχει αποκτήσει έναν αυτόνομο χαρακτήρα. Το πρωταρχικό κινούν σ’ αυτή την κοινότητα δεν είναι, συνεπώς, οι μάζες των ανθρώπων, ούτε οι ηγέτες ούτε καν οι πολιτισμικοί ή θρησκευτικοί θεσμοί αλλά το εν εξελίξει κεφάλαιο. Οτιδήποτε άλλο καταλήγει σε μια απλά υλική διαμεσολάβηση για το φασματικό κύκλωμα της συσσώρευσης.

κού Κόμματος στις αρχές του, ο Camatte έγραψε εκτενώς στα τέλη της δεκαετίας του 1960 και στις αρχές αυτής του 1970 σχετικά με τα τότε πρόσφατα ανακαλυφθέντα γραπτά του Μαρξ. Λίγο αργότερα, όμως, ο Camatte ήρθε σε ρήξη με τον μαρξισμό, διατυπώνοντας μια σειρά θεωρητικών θέσεων που επηρέασαν αργότερα διάφορες αναρχο-πριμιτιβιστικές τάσεις. Για περισσότερα σχετικά με μερικές από τις αντιπαραθέσεις που προέκυψαν από την ευρωπαϊκή υπεραριστερά, δείτε το *Endnotes*, τεύχος 1. Για μια επισκόπηση του έργου του Καμμάτε συγκεκριμένα, δείτε: Chamsy el-Ojeili, “‘Communism...is the affirmation of a new community’: Notes on Jacques Camatte”, *Capital & Class*, Volume 38, Issue 2, 2014. σσ. 345 – 364.

17 Στμ. Στο πρωτότυπο *rust belts*, πιθανή αναφορά στην περιβόητη *Red Rust Belt*, την πάλαι ποτέ και τώρα παρηκμασμένη καρδιά της βαριάς βιομηχανίας των ΗΠΑ.

18 Αυτό το είδος αφαίρεσης είναι “πραγματικό” σε αντίθεση με το “ιδεατό” επειδή δεν λαμβάνει χώρα στα μυαλά των συμμετεχόντων. Παράγεται από τις ενέργειές τους – δεν είναι σε καμμία απολύτως περίπτωση ζήτημα φαντασίας – αλλά, παρ’ όλα αυτά, παράγει ένα συνακόλουθο αποτέλεσμα αφαίρεσης, τέτοιο όπως η ικανότητα εξίσωσης μη συμμετρούμενων εμπορευμάτων με ένα καθολικό μέτρο, το χρήμα, που το ίδιο ενσωματώνει κοινωνικά αναγκαίο χρόνο εργασίας αφαιρούμενο μέσω των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής και την συμπλήρωση του εμπορευματικού κυκλώματος στην ανταλλαγή. Όλα αυτά προφανώς γεννούν παράγωγες μορφές “εννοιολογικής αφαίρεσης”, που διαμορφώνουν την αντίληψη της οικονομικής πραγματικότητας, αλλά που είναι πλήρως εξαρτημένα και με κανέναν τρόπο αναγκαία για την συνέχιση της λειτουργίας της πραγματικής αφαίρεσης. Σήμερα υπάρχει ένα φάσμα χρήσεων του όρου “πραγματική αφαίρεση”. Με την πιο αυστηρή έννοια, όπως επιχειρηματολογήθηκε αρχικά από τον Alfred Sohn-Rethel, εφαρμόζεται μόνο στη διαδικασία ανταλλαγής. Αλλά είναι επίσης εύλογο να ισχυριστούμε ότι η ανταλλαξιμότητα δρα ως η βάση για μια ολόκληρη σειρά δευτερευόντων πραγματικών αφαιρέσεων που τελικά ριζώνονται σ’ αυτή τη διαδικασία. Είναι σ’ αυτό το δευτερεύον επίπεδο που πραγματική αφαίρεση δρα ως ένα υλικό υπόστρωμα που θέτει συνθήκες στη λογική της ιδεολογίας.

Επικράτειες

Μέσα στην αντεστραμμένη λογική αυτού του συστήματος, η αιθαλομίχλη μοιάζει να χτίζει αρκετά κυριολεκτικά αυτή την πόλη. Η κίνησή της πάνω στην επιφάνεια της γης καθορίζει τις καινούριες τοποθεσίες βιομηχανικής ισχύος, με τις μάζες των ανθρώπων που συνωστίζονται κάτω από αυτήν εμφανίζονται τώρα ως κάτι ελάχιστα περισσότερο από αποφύσεις του κεφαλαίου. Παρά την πραγματικότητά του, όμως, το φασματικό σχήμα του κεφαλαίου εξακολουθεί να είναι μια αφαίρεση – και αφαιρείται από την δραστηριότητα ανθρώπινων όντων. Παρ' όλο που ο ωκεανός της ανθρωπότητας κάτω από την αιθαλομίχλη ίσως μοιάζει σαν μια επέκτασή της, τότε, το φάσμα του κεφαλαίου στην πραγματικότητα γαντζώνεται στους ανθρώπους σαν ένα παράσιτο, και η εργασία λειτουργεί όχι ως το φυσικό του άκρο αλλά, αντίθετα, ως ένα κακοταϊριασμένο προσθετικό μέλος. Το κίνητρο του κεφαλαίου είναι η εξοικειώσει την ανθρωπότητα στην κυριαρχία του, αλλά η ίδια η ανορθολογικότητα της οικονομίας διασφαλίζει ότι αυτή εξοικείωση/εξημέρωση θα είναι πάντα ελλιπής: **η ανθρωπότητα θα είναι πάντα ταυτόχρονα απαραίτητη και περιττή για τη λογική της συσσώρευσης**¹⁹. Στο παρόν τεύχος προσπαθούμε να χαρτογραφήσουμε την μετατοπιζόμενη, φασματική ομίχλη της επεκτεινόμενης υλικής κοινότητας του κεφαλαίου και τις μάζες που είναι σε αναβρασμό εντός της.

Εστιάζοντας σ' αυτό, ανοίγουμε το τεύχος με το άρθρο “Κόκκινη Σκόνη”, δεύτερο στη σειρά τριών άρθρων για την οικονομική ιστορία της Κίνας, επικεντρώνοντας στις λεπτομέρειες του τρόπου με τον οποίο το σοσιαλιστικό αναπτυξιακό καθεστώς κατέρρευσε και γιατί οι περιοχές, οι πληθυσμοί και οι βιομηχανικές δομές που το συνέθεταν μεταφέρθηκαν τόσο άμεσα στο παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα. Στο άρθρο αυτό διηγούμαστε όχι μόνο τις κρίσεις στο εσωτερικό, που οδήγησαν στο να καταπιεί την Κίνα η κόκκινη σκόνη του κεφαλαίου, αλλά και τις παγκόσμιες κρίσεις στο καπιταλιστικό σύστημα που έκαναν δυνατό ένα τέτοιο άνοιγμα. Το ένα δεν μπορεί να γίνει κατανοητό χωρίς το άλλο, και κανένα δεν μπορεί να αποτυπωθεί σωστά χωρίς μια ολοκληρωμένη αντίληψη των βασικών νόμων κίνησης του καπιταλισμού και των τρόπων με τους οποίους αυτοί επαναδιαμορφώνουν τις περιοχές ώστε να ταιριάζουν στη συσσώρευση της αξίας²⁰.

Αυτή η εδαφική διάσταση είναι ένα κεντρικό θέμα σ' ολόκληρο το τεύχος. Πώς καταλαβαίνουμε τον ρόλο των συνόρων, των εθνών και των κρατών που τα επιτηρούν όταν το κεφάλαιο έχει αναπτυχθεί τόσο ώστε να περικλείει ολόκληρο τον κόσμο; Δεν υπάρχει πλέον ένα “εκτός” του συστήματος και συνεπώς ούτε πραγματική “περιφέρεια”, παρ' όλα αυτά οι ιεραρχίες που επιβάλλονται από τον περίπλοκο του κεφαλαίου στην υδρόγειο όχι μόνο έχουν βαθύνει, αλλά και ενδιπλωθεί στον εαυτό τους. Αδιανόητα, στο παρελθόν, καθεστώτα λιτότητας, που επιφυλάσσονταν μόνο για τις αποικίες χρέους του παγκόσμιου νότου, επιβάλλονται σήμερα στην Ελλάδα, την Ισπανία και τα φτωχότερα μέρη των Ηνωμένων Πολιτειών. Δεν υπάρχει πλέον οποιοδήποτε σύνορο να διαχωρίζει την υλική κοινότητα του κεφαλαίου από κάτι άλλο και, παρ' όλα αυτά, τα σύνορα πολλαπλασιάζονται εντός της με έναν χωρίς προηγούμενο ρυθμό, συνοδευόμενα από νέες, ακόμα πιο περίπλοκες μορφές αποκλεισμού. Χωρίς αντίπαλο τώρα, οι ουσιαστικοί νόμοι κίνησης αυτής της υλικής κοινότητας γίνονται αδιαμφισβήτητοι: το κεφάλαιο πρέπει να θέσει όρια στον εαυτό του, διαρκώς διαφοροποιούμενο, ξεπερνώντας και πέφτοντας ξανά στους κύκλους της κρίσης, πολέμου και τρόμου στους οποίους ευδοκιμεί.

Γυρνάμε λοιπόν εδώ σ' εκείνη την παλιότερη έννοια κόκκινης σκόνης ως σηματοδοτούσας το προχωρημένο σύνορο ενός *ιμπεριουμ*, υπαινικισσόμενη, ίσως, την κατάρρευσή του. Από τη μια πλευρά, η οικονομική μας ιστορία εξετάζει την τελευταία μεγάλη επέκταση του συνόρου της υλικής κοινότητας, μετά την οποία το καπιταλιστικό σύστημα πραγματικά εμπερικλείει την τεράστια πλειοψηφία του παγκόσμιου πληθυσμού. Από την άλλη, προσφέρουμε δυο “παράθυρα” στις σύγχρονες συνοριακές περιοχές της Κίνας, κάθε μια γραμμένη από φίλους του πρότζεκτ μας: το ένα, “*Eternal Enemies*” από τον J. Frank Parnell, προσφέρει μια λεπτομερή ιστορία του

19 Στμ. Αυτή είναι η θεμελιώδης αντίφαση του κεφαλαίου, στην πραγματικότητα είναι ο πυρήνας της ανάλυσης για τους πλεονάζοντες πληθυσμούς αρκετών εκφράσεων του ρεύματος της κομμουνιστικοποίησης. Με τα λόγια του Μαρξ: “*Το ίδιο το κεφάλαιο είναι η κινούμενη αντίφαση: προσπαθεί να περιορίσει τον χρόνο εργασίας στο ελάχιστο, ενώ από την άλλη μεριά τοποθετεί τον χρόνο εργασίας σαν μοναδικό μέτρο και πηγή του πλούτου*”. Μαρξ, Κ. (1990α). *Grundrisse, Βασικές Γραμμές της Κριτικής της Πολιτικής Οικονομίας*, Τόμος Β'. Αθήνα: Στοχαστής, σελ. 539.

20 Στμ. Δηλαδή να γίνουν κατάλληλες ζώνες συσσώρευσης.

αντικινηζικού αισθήματος στο γειτονικό Βιετνάμ. Οι μεταβαλλόμενες αντιλήψεις για την Κίνα έχουν τα ίχνη τους σε αρχαίες αφητηρίες, μέσα από πολέμους και επαναστάσεις του εικοστού αιώνα, για να καταλήξουν στη δίνη των συγκρούσεων της σύγχρονης εποχής σε βιομηχανικές περιοχές του Βιετνάμ και κατά μήκος της Νότιας θάλασσας της Κίνας που επιβοηθούνται από θεωρίες συνωμοσίας στο διαδίκτυο. Το άλλο, “*Spirit Breaking*”, από τον Adam Hunerven, προσφέρει μια από τις πιο προσεκτικές απεικονίσεις της ζωής των *Ουιγούρων*²¹ στην *Xinjiang*, δίνοντας με λεπτομέρειες τις βάρβαρες τακτικές του κράτους σε αυτό που μπορεί να περιγραφεί μόνο ως ένα καθεστώς απαρτχάιντ, κατοχής και εποικισμού στην κινεζική Κεντρική Ασία. Η έμφαση εδώ δίνεται στην αφήγηση των τρόπων με τους οποίους το κράτος έχει επεκτείνει την πρόσβασή του/its reach στην καθημερινή ζωή, προσπαθώντας να επαναδιαμορφώσει την ουσία των τοπικών τρόπων ζωής και να “σπάσει το πνεύμα” του πληθυσμού. Ο συνδυασμός αυτών των δύο άρθρων προσφέρει μια ενδιαφέρουσα αντίστιξη/αντίθεση, το ένα απεικονίζοντας τις αντιλήψεις για το κινεζικό κράτος σε ένα έθνος διαχωρισμένο από την Κίνα αλλά με μια ουσιαστική κοινή πολιτισμική γενεαλογία, και το άλλο απεικονίζοντας την συστηματική καταπίεση της ζωής εντός των συνόρων της Κίνας δικαιολογούμενης με όρους μιας εθνικής συνέχειας και στοχοποιώντας έναν πληθυσμό με χαρακτηριστικά μη-κινεζική πολιτισμική παράδοση.

Τέλος, κολυμπάμε πίσω στη μαύρη αιθαλομίχλη την ίδια σε μια προσπάθεια να αισθανθούμε το σχήμα του καπιταλισμού και της κρίσης στον πυρήνα της Κίνας σήμερα. Στο παρόν τεύχος προσφέρουμε ένα πρωτότυπο άρθρο επιπρόσθετα στην οικονομική μας ιστορία, μια πρωτότυπη συνέντευξη και μια μετάφραση. Το άρθρο μας “*Picking Quarrels*” βλέπει λεπτομερειακά τον μεταβαλλόμενο χαρακτήρα των αγώνων στην Κίνα, αντλώντας από τα καλλίτερα δεδομένα που είναι διαθέσιμα ώστε να προσφέρει μια επικαιροποιημένη εικόνα της ταξικής σύγκρουσης στη χώρα στα πιο πρόσφατα χρόνια. Την ίδια στιγμή, το άρθρο εστιάζει επίσης στην επικίνδυνη διαδικασία της ίδιας της συλλογής δεδομένων, λέγοντας την ιστορία των Lu YuYu και Li Tingyu²², που φυλακίστηκαν για την αρχειοθέτηση και την ανάλυση αυτών των δεδομένων από τα οποία αντλούμε στοιχεία εδώ. Μ’ αυτόν τον τρόπο ελπίζουμε να εξισορροπήσουμε την δομική ανάλυση μεγάλης-κλίμακας με μια ανάλυση της προσωπικής πάλης που βρίσκεται πίσω από αυτούς τους αριθμούς.

Όπως με όλα τα τεύχη, προσπαθούμε επίσης να προσφέρουμε μερικές σε πρώτο πρόσωπο οπτικές για τα γεγονότα αυτά με την μορφή συνεντεύξεων και μεταφράσεων. Η συνέντευξη που περιλαμβάνουμε εδώ, “*A State Adequate to the Task*”, είναι ιδιαίτερα εκτεταμένη και προσφέρει ουσιαστικές ιστορικές πληροφορίες που διαφωτίζουν τόσο την οικονομική ιστορία όσο και την ανάλυση της σύγχρονης ταξικής πάλης μέσα στην Κίνα. Η συνέντευξη γίνεται με τον Lao Xie, έναν Κινέζο θεωρητικό με λεπτομερή κατανόηση του μαρξισμού και ενδιαφέρον για τις αδιαμεσολάβητες ταξικές συγκρούσεις που λαμβάνουν χώρα στην Κίνα (και τον κόσμο γενικότερα), και την ικανότητα να αποβάλλει τη στολή των νεκρών επαναστάσεων προς όφελος μιας με καθαρή ματιά ανάλυσης του παρόντος. Μιλάμε με τον Lao Xie σχετικά με την αντίληψή του για τη σύγχρονη ταξική δομή της χώρας, το πρότζεκτ της κρατικής οικοδόμησης που έχει αναλάβει η διακυβέρνηση του Σι Τζινπίνγκ, το φάσμα των αντιπολιτευτικών πολιτικών που είναι αυτή τη στιγμή ενεργές και τις προοπτικές του κινέζικου προλεταριάτου.

21 Στμ. *Ουιγούροι*: τουρκογενής εθνική ομάδα που ζει στην Ανατολική και Κεντρική Ασία. Σήμερα, οι Ουιγούροι ζουν κυρίως στην αυτόνομη επαρχία της *Σιντσιάνγκ (Xinjiang)* (αναφέρεται και ως ανατολικό Τουρκιστάν) στην Κίνα και ιδιαίτερα (σε ποσοστό 80%) στο νοτιοδυτικό τμήμα της επαρχίας, το λεκανοπέδιο Ταρίμ. Από το 2014, οι Ουιγούροι στην Σιντσιάνγκ έχουν υποστεί εκτεταμένο έλεγχο και περιορισμούς όσον αφορά τη θρησκευτική, πολιτιστική και κοινωνική ζωή τους ενώ από το 2016, ένας αριθμός Ουιγούρων, που εκτιμάται πάνω από ένα εκατομμύριο, κρατούνται σε στρατόπεδα “αναμόρφωσης” στην Σιντσιάνγκ, που δημιουργήθηκαν από την κυβέρνηση του Σι Τζινπίνγκ. Οι έγκλειστοι κρατούνται διαρκώς για ένα ελάχιστο 12 μηνών ανάλογα με την επίδοσή τους στα τεστ κινεζικής ιδεολογίας. Παρά τις διαμαρτυρίες διαφόρων οργανώσεων για τα ανθρώπινα δικαιώματα, ακόμα και σήμερα 1 στους 10 Ουιγούρους πιστεύεται ότι κρατείται στα στρατόπεδα αυτά “αναμόρφωσης”.

22 Στμ. Ζευγάρι Κινέζων ακτιβιστών που για πολλά χρόνια δημοσίευαν καθημερινά στο διαδίκτυο, με τον τίτλο “No News”, στοιχεία για αγώνες και διαμαρτυρίες στην Κίνα οι οποίες ήταν αόρατες από τα καθεστωτικά μέσα. Συνελλήφθησαν τον Ιούνιο του 2016 με τις κατηγορίες της “πρόκλησης ταραχών”. Ένα χρόνο αργότερα ο Ly YuYu καταδικάστηκε σε φυλάκιση 4 ετών, Το ζευγάρι βραβεύτηκε το 2016 με το βραβείο της οργάνωσης “Ρεπόρτερ χωρίς Σύνορα” για τη δημοσιογραφία από πολίτες.

Η τελευταία μας μετάφραση, *“The Awakening of Lin Xiaocao”*, προσφέρει μια διαφορετική προοπτική, δίνοντας μια σε πρώτο πρόσωπο άποψη της μεγαλύτερης ακολουθίας αγώνων αυτής της δεκαετίας απεικονίζοντας επίσης τα εγγενή όρια της πολιτικής του “εργατικού κινήματος” στην Κίνα σήμερα. Με την ικανότητά της ως μιας απεργιακής αφήγησης, η ανάλυση είναι απaráμιλλη στην λεπτομερειακότητά της και έχει ασκήσει σε κάποιο βαθμό επιρροή μέσω της διάδοσής της σε διάφορους οργανωτικούς κύκλους στις εργοστασιακές περιοχές της Κίνας. Αντιπροσωπεύει, λοιπόν, τόσο μια ανάλυση επί τόπου όσο και ένα παράδειγμα του τύπου ανάλυσης που προάγεται από τους εργάτες ακτιβιστές της χώρας. Περιλαμβάνουμε και τον δικό μας πρόλογο στο κομμάτι αυτό, σχετίζοντας το περιεχόμενό του με τη δική μας ανάλυση του γεγονότος που περιγράφεται, και των ευρύτερων ζητημάτων που εξετάζονται και στο προηγούμενο άρθρο και την συνέντευξη.

Λαμβάνοντάς τα από κοινού, τα τρία αυτά άρθρα προσφέρουν ένα παράθυρο σε ένα δεύτερο είδος συνόρου: του πιθανού συνόρου ανάμεσα σ’ αυτόν τον κόσμο και σε οτιδήποτε ακολουθεί. Όπως και ο Du Mu, υπάρχουμε σε μια εποχή επεκτεινόμενης, μακρόσυρτης καταστροφής, γεννημένης πολύ μετά την αρχή της κρίσης αλλά δεν είμαστε ακόμα βέβαιοι για την τελική της έκβαση. Και όπως ο ποιητής, η δουλειά μας αποπειράται να δώσει σάρκα στις δικές μας υποψίες για το επερχόμενο τέλος της αυτοκρατορίας. Αναγνωρίζουμε, όμως, επίσης ότι το άκρο της αυτοκρατορίας μπορεί, στιγμιαία, να φωτιστεί καλλίτερα μέσα από την παράλειψη. Στα γραπτά μας, λοιπόν, αποπειρόμαστε όχι τόσο να κάνουμε σκληρές – και αναπόφευκτα λανθασμένες – προβλέψεις για το άμεσο μέλλον αλλά, αντίθετα, να συλλάβουμε τον τόνο του παρόντος και να σκιαγραφήσουμε τα δομικά όρια που αυτή η στιγμή θέτει στην ιστορική αλληλουχία/cascade. Γιατί οποιαδήποτε σταθερή ημερομηνία μπει σε μια τεράστια αλληλουχία κοινωνικής και περιβαλλοντικής κατάρρευσης είναι απλά μια ακαδημαϊκή προσπάθεια να συμπιεστούν δεκαετίες φθοράς σε μια και μόνο χρονιά. Η αλήθεια είναι ότι δεν ακούμε ακόμα τους ήχους του επερχόμενου πολέμου, απλά μια ασαφή ηχώ του δυναμικού του κρυμμένου στον παράτολμο ρυθμό της μουσικής που κατεβαίνει από το παλάτι, και στον εξεγερτικό/riotous χορό μιας εποχής μεθυσμένης με ειρήνη. Αλλά βλέπουμε, επίσης, και τις ρωγμές που ανοίγουν κάτω από αυτά τα πόδια που χορεύουν, καθώς η γη αρχίζει να γκρεμίζεται.